

**František Kotleta, Petr Heteša,
Kristýna Sněgoňová, Jan Kotouč, Roman Bureš**

**STVŮRY
Z VESMÍRU
V NEJLEPŠÍM
AKČNÍM ČTENÍ!**

PULP STORIES

**KRÁŠKY
A VETŘELCI**

WAG

PULP STORIES
**KRÁŠKY
A VETŘELCI**

DC 2021

**František Kotleta, Petr Heteša,
Kristýna Sněgoňová, Jan Kotouč, Roman Bureš**

PULP STORIES
**KRÁSKY
A VETŘELCI**

© Alžběta Bílková, Roman Bureš, Dan Černý, Martin Fajkus,
Oskar Fuchs, Petr Heteša, Peter Jelínek, Jan Kotouč, František Kotleta,
Vilém Koubek, Lucie Lukačovičová, Michaela Merglová,
Martin Paytok, Judith Random, Kristýna Sněgoňová,
Dalibor Vácha, Sára Vůchová, Ivo Železný, 2021
Cover Illustrations © Dan Černý, Carlos Valenzuela, 2021
Illustrations © Žaneta Kortusová, Ailin Tarwari, 2021
Cover art © Lukáš Tuma, 2021
Script © František Kotleta, 2021
Czech edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2021

ISBN 978-80-278-0042-1 (print)

ISBN 978-80-278-1104-5 (ePub)

ISBN 978-80-278-1105-2 (mobi)

ISBN 978-80-278-1106-9 (pdf)

VAROVÁNÍ NA ÚVOD

Drazí přátelé a milé přítelkyně,

existují jen dva důvody, proč jste se ocitli na této stránce. Tím prvním je náhoda. Kniha vás něčím zaujala, a tak jste se rozhodli sáhnout po ní a podívat se, co skrývá. Ten druhý důvod je mnohem, mnohem spektakulárnější. Braková literatura vás prostě baví a vyhledáváte ji záměrně! Což je nejen známkou pokleslého vkusu, ale přímo to ohrožuje vaše plánované zařazení mezi šedivou, uniformní a fádni lidskou masu bez vlastní fantazie a názoru, ideální to materiál pro jakoukoli mimozemskou invazi či mocenskou manipulační kampaň.

Ještě však je čas, protože jste neudělali tu začátečnickou chybu, kterou je přeskočení předmluvy, aby mohlo dojít k rychlejší konzumaci následujících příběhů. Protože předmluva v této antologii nemá za cíl adorat editory (i když by si to určitě zasloužili) a zdůraznit jejich těžkou a odpovědnou práci, nýbrž varovat před nástrahami, jež na vás už o pár stránek dál číhají. A které mohou způsobit poškození vašeho smyslu pro všední realitu, práci nebo volnočasové aktivity, a dokonce také představy o tom, co jsou to neobvyklé erotické praktiky a dobrodružství.

Už samotný název antologie je přitom zavádějící. Většina z „normálních“ lidí si pod pojmem *Krásky a vetřelci* představí primárně situaci, kdy mladá hospodyňka nalezne při úklidu domácnosti v kuchyni nějaký ten drobný škodlivý hmyz a pomocí Biolitu či jiného podobného chemického přípravku se s ním pustí do boje. Ne tak příznivci fantastiky. Těm se při výše zmíněném názvu před rozzářenými očima vyno-

ří představa sexy astronautky Ripleyové, jak na palubě kosmické lodi pomocí plamenometu likviduje mimozemského vetřelce. A ačkoliv musím přiznat, že na první pohled obě situace vypadají dost podobně, tato podobnost bude určitě čisťe náhodná. Ale dost už legrace...

Ačkoliv předchozí část tohoto textu nebyla myšlena úplně vážně, není pochyb, že právě Ripleyová a její antagonista byli jedním z hlavních inspiračních zdrojů, které stály u zrodu této antologie. Mimozemšťané ostatně patří dlouhodobě k oblíbeným protagonistům nejen ve sci-fi, zejména pokud se na scénu dostaví ve formě děsivé, téměř nezničitelné bestie vzbuzující strach a hrůzu. To krásky, ať už se vyskytují v nejruznějších podobách (záleží na vkusu a preferencích stvořitele), mají vyvolávat úplně jiné pocity. A právě fyzický, duševní i emocionální kontrast mezi těmito dvěma skupinami protagonistů je to, co u čtenáře vzbuzuje ono příjemné mrazení v zádech, bonus dobrého čtení. Když k tomu přimícháte ještě něco erotiky, nebo dokonce kapičku explicitního sexu (o tom více níže), dostanete příběh, kterému se prostě nedá odolat. Pokud je ovšem dobře napsaný. Přesně na těchto třech hlavních pilířích založili Leoš Kyša a Michaela Merglová svou povídkovou sbírku. A vyšlo jim to na jedničku.

Krásky a vetřelci jsou totiž antologie jako žádná jiná. Nejen proto, že se už od prvního okamžiku snaží čtenáře šokovat, a většinou se jí to daří, ale zejména díky obrovské rozmanitosti námětů a způsobů, jakými autoři přistoupili k jejich zpracování. Jsou zde naprosto originální kousky, kdy žasnete nad tím, jak něco tak kouzelného, šíleného nebo zvráceného mohl vůbec někdo vymyslet. I klasika s tisíckrát obehnanými motivy, co vypadají jako jedno klišé vedle druhého, ale přesto se čtou jedním dechem. Dovolí vám tu navštívit světy plné překvapení, kde se dají prožít ta nejpodivuhornější dobrodružství, kde nahlédnete do chladného vesmíru, v němž někdo neuslyší křik agonie smrti, ale ani slasti orgasmu.

Kosmos však není vše, valná část příběhů se odehrává na pevné zemi a Zemi vůbec. Autoři si tu berou na paškál nejružnější časová údobí a mění kulisy jako spodní prádlo (jak doufám). A tak se snadno můžete ocitnout v daleké budoucnosti, kdy vládne čínské politbyro, v jen trochu vzdáleném Baltimoru, kde kyberpunk už není jen sci-fi, nahlédnout do světa, v němž ožívají archetypy, nebo se podívat do alternativního nacistického Německa. Pokud vám to bude ještě málo, v nabídce nechybí ani klasická fantasy, byť v poněkud netradičním duchu a s neobvyklým vyústěním. Je zde akce, klasická sci-fi, hororové motivy, detektivní story i noir. Prostě rozmanitost vládne.

Na své si přijdou ti, kdož jsou obdivovateli známých autorských značek, stejně jako objevitelé nových nadějných jmen. Jsou tu zastoupena další dobrodružství oblíbených postav, ovšem svou šanci dostane i spousta nováčků. Tak ať jim to vyjde!

Pokud jste se dostali až sem, máte docela výdrž. Nebo byste se rádi konečně dozvěděli něco o tom explicitním sexu. Takže ano, i ten tam najdete, stejně jako erotiku v těch nejroztodivnějších podobách. A mohu vám slíbit, že něco takového jako tady nenajdete ani v tom nejsílenějším pornu. To ovšem znamená, že pokud jste v některém ohledu pruderní, měli byste tuhle knihu co nejrychleji odložit.

Ale mnohem důležitější než všechna ta akce, zabíjení, krev, pot a sex, který se zde vyskytuje v míře větší než hojně, je poselství prýštící z téměř každé stránky – NENÍ NIC VĚTŠÍHO NEŽ PRAVÁ LÁSKA!

Martin Fajkus
šéfredaktor časopisu Pevnost

PETR HETEŠA (* 1959)

Ostřílený matador, který se na české fantastické scéně pohybuje už desítky let. A také neúnavný psavec a grafoman, o němž se traduje, že má v šuplíku násobně víc rukopisů, než je těch, které vydá. Jako spisovatel debutoval už před revolucí společnými texty s Karlem Veverkou, posléze se vrhl na sólovou dráhu. Ačkoliv má na svém kontě spoustu zajímavých povídek, jako jsou třeba *Quag (Sféra: Cena Karla Čapka '90)* či *Psí oči (Stavy nestavy, bytosti nebytosti, 2015)*, jeho hlavní síla je v románové tvorbě. Její rozjezd je spojen i s časopisem *Pevnost*, kde vycházely jako knižní přílohy cykly *Šest diamantů* (2007) či sci-fi sága *Cybrain* (2010). Později štafetu převzalo nakladatelství Brokilon, které ji nese dodnes.

Heteša v románech s oblibou využívá prvků kyberpunku stejně jako kriminálních motivů, to vše zapracované do svižné akční sci-fi nepostrádající napětí, špetku tajemství ani překvapivé zvraty. Většina jeho knih se odehrává v Baltimoru, což je velkoměsto, které autorovi vysloveně svědčí (ačkoliv jeho hrdinům zas tolik ne). Namátkou můžeme jmenovat třeba *Démoni jsou věční* (2009), *Nevermore Baltimore* (2010), *Morphin Red* (2015) či zatím nejnovější *Yarminův syndrom* (2020).

NEZVRATNÝ OSUD

1.

Pětapadesátiletý Estevan Padilla zaparkoval svůj Cadillac (Sedan de Ville, přesná kopie ze šedesátého, akorát že elektrická) v podzemních garážích a přešel k výtahu označenému „A“. Mohl jet samozřejmě služebním, označeným „P“, který byl určen jen personálu – a on jako nejvyšší šéf a zároveň majitel celého Wet-Star takovým personálem vlastně byl. Ale víc ho bavil výtah pro klienty.

Ten totiž ústil do široké hlavní vstupní chodby vedoucí k dalším výtahům, která byla daleko půvabnější a veselejší než personální prostory. Chodba byla obložena červeným sametem a tlumené naoranžovělé osvětlení zajišťovaly svítící penisy visící ze stropu. Na bočních zdech pak byly instalovány svítící silikonové vagíny. Některé z nich byly dokonce i vlhké až mokré. Speciálně na tohle zaměstnal jednoho Mexičana, který měl za úkol je pravidelně potírat olejovou emulzí. A nejspíš svoji práci skutečně prožíval, protože to mnohdy přehnal a pak to z některých svítidel stékalo i na stěnu. Padillovi to ale nevadilo. Říkal si, že je to možná ještě realističtější. Tento erotický design byl Padillův osobní nápad, když si zahrál na designéra interiérů. Byl na něj patřičně pyšný. A tvrdil, že to má i filosoficko-informační dopad, protože klienti dopředu vědí, do čeho jdou, a vyvolá to v nich ty správné emoce (pokud se tedy neudělají hned v té chodbě).

Vyjel do nejvyššího podlaží, což bylo třetí. Nejnižší budova v centru Baltimoru. Nemusela z toho ale mít žádný komplex, protože pět dalších podlaží bylo pod zemí. Padillova kancelář ovšem už žádnými náznaky funkce budovy neoplývala. Žádné akty, erotické výjevy či nedejbože penisy a vaginy. High-tech nábytek z průhledných polymerů a uhlíkových kompozitů a na stěnách originály abstraktních patlanin, které sice nechápal, ale jejich cena byla vyšší než pronájem pěti holek na půl roku.

Dvojitě ristretto měl na stole ještě dřív, než stačil otevřít dveře sekretariátu, jelikož dlouhovlasou Janette na příchod šéfa upozornila čidla v garáži.

„Dobré ráno,“ zahalekal rozšafně. „Nějaké novinky v domě rajské rozkoše?“

„Dobrý den, pane řediteli. Všechno v pořádku. Pouze kolegové ze styku s veřejností prý měli nějaké trable.“

Padilla zbystril.

„Jaké?“

Janette mrkla na monitor před sebou.

„Nějakej Rachid Hassan z Arábie si stěžoval.“

„Zasraní Italové. Mají zůstat v tý svý evropský prdeli,“ zavřel.

Janette na něj chvílku zírala, než pochopila.

„Ne z Kalábrie. Z Arábie. Saudské.“

„Ještě horší.“

„Je to ale asi dost vysoce postavená figura. Údajně šejk. Je tu prý na nějakých mírových jednáních s Izraelcema, a tak se o přestávce chtěl trochu odreagovat.“

„A co měl za problém, soudruh šejk? Slečna na sobě neměla nikáb?“

„Objednal si Astronautovo pokušení. To je, jak dostane holku v gumovém bazénku, ve kterém je deset centimetrů jemného oleje a...“

„Vím, co je Astronautovo pokušení. No a co?“

„No... dle stížnosti pana šejka Hassana se tam prý půl hodiny mrcasili, slečna moc nespolupracovala a...“

„V Astronautově pokušení nemá slečna spolupracovat,“ vyštěkl Padilla. „Má jen ležet.“

„... lezli po sobě jak nemotorné velryby... To jsou jeho slova. A prý nebylo možné dosáhnout styku. A když už skoro jo, tak mu prý vyklouzla a...“

„Panebože. To v Saudské Arábii nemají ve škole fyziku? Co asi ten pabl čekat? Dyť o tom to je. Proč se to asi kurva menuje Astronautovo pokušení? Protože ve stavu beztíže si prostě nezašuká.“

„No... Ale on asi chtěl.“

„Debil.“

„A teď požaduje nějakou adekvátní náhradu.“

„Nasrat,“ zavrčel Padilla a pokračoval do své kanceláře.

„No ale co když...“, slyšel za sebou.

Otočil se zpátky na Janette.

„No, copak, kočičko.“

„No co když pak třeba jen kvůli takovému nedorozumění ten mír neuzavřou? Myslím na tý konferenci.“

Padilla protočil panenky a na chvílku se zamyslel.

„O.K. Dejte tomu arabskému kreténovi nějakou rusalku. Nejlépe přivázanou ke stromu, aby měl jistotu, že se mu nevysmekne. Jo a řekněte mu, že v těch mírovejch protokolech chceme bejt uvedení. Jakože jsme přispěli ke světovému míru. Možná pak dostanem nobelovku.“

Janette na něj zůstala koukat a nevěděla, jestli to myslí vážně. Padillovi se v kapse rozvibroval mobil. Vytáhl ho. Neznámé číslo. Jak mu kurva může volat neznámé číslo? Kde vzalo jeho mobil? Přiložil si ho k uchu.

„Jo, slyším,“ spustil nevrle.

„Dobrý den. Předpokládám, že u telefonu je Estevan Padilla.“

„Jo, co chceš?“

„Kapitán Morrison, kriminálka Baltimore.“

„A kurva,“ ujelo mu.

„Prosím?“

„Promiňte, to nebylo na vás. Děje se něco?“

„Ano. Váš společník Tyson Groth.“

„Jo. Co je s ním?“

Padilla dobře věděl, co je s ním. Nebo co by s ním být aspoň mělo. Pouze musel dělat, že neví.

„Byl nalezen mrtev ve svém bytě na Lafayette Street.“

„A sakra. Je to vážné?“

„Říkám, že je mrtev.“

„Aha... Tak to asi jo.“

Padilla nevěděl, co říct dál, aby něco nezmršil.

„Ani se nezeptáte, jak zemřel?“ ozval se Morrison.

Pokud vše proběhlo podle plánu, měl by ten debil být prostřílený skrz na skrz.

„No... asi infarkt, ne?“ řekl do mobilu.

„Omyl. Je prostřílený.“

Super, oddechl si Padilla a měl co dělat, aby zadržel výkřik radosti.

„Dvě těla,“ oznámil ještě Morrison.

„Jedu tam,“ zavrčel Padilla a ukončil hovor.

Jasně že dvě těla. A to druhé je psí. Mohl by si z fleku otevřít věštírnu.

2.

Uniformovaný policista ho zastavil u závory oddělující obytný komplex Sun Hill od ostatního baltimorského světa.

„Estevan Padilla,“ zavrčel na něj, když stáhl okýnko svého Sedanu de Ville. „Plukovník Morrison o mně ví.“

„Není to plukovník. Je kapitán.“

„Je mi u prdele, co je. Tak pustíte mě dovnitř?“

Zmatený policista jen pokrčil rameny a kývl na parťáka, aby zvedl závoru. Padilla najel k obytnému bloku C, zastavil čumákem pět centimetrů od zdi a vyhrabal se od volantu. U dveří do domu další diskuze s otravným policajtem, a pak už výtahem nahoru.

Motalo se tam lidí jak na jarmarku. Někteří v uniformách, někteří v civilu a někteří v bílých igelitových overalech s rouškama na čumáku.

„Tam nemůžete,“ zastavil ho jeden z civilistů.

„Jsem jeho společník. Chci ho vidět.“

Chlápek se otočil za sebe, aby snad přivolal někoho kompetentního, ale to už ho Padilla svým mohutným tělem odstrčil stranou a řítil se dovnitř. V bytě další čtyři lidi plus fotograf.

Igor Chalenko to vzal opravdu z gruntu. Osmiramenný lustr z olověného křišťálu se válel v hromadě střeptů na zemi, bar z medově žlutého jantaru byl v troskách a povalený ebonový stůl s růžovým žilkováním byl perforovaný klikatou řadou děr, jak se za ním asi chtěl Groth schovat. Vypadalo to, že Igor odsud odmítl odejít dřív, než bude mít prázdný zásobník.

„Je tady za stolem,“ houkl na něj civilista v šedivém obnošeném kvádru s povolenou vázankou, kterého Padilla odhadl na Morrisona z kriminálky.

Přebrodil se přes prázdné nábojnice na zemi, přistoupil blíž a nahlédl za stůl. Igor se s tím fakt nesral. Groth měl téměř oddělenou hlavu od těla a k tomu ještě rozmasakrované břicho. Padilla měl co dělat, aby zachoval kamennou tvář a nedal najevo svou radost.

„Strašné...“ hlesl zkroušeně. „A pes?“

„Jaký pes?“ vzhlédl k němu překvapeně Morrison.

„Měl psa. Faraona.“

Morrison zakroutil hlavou.

„Když jsem dorazil já, žádný pes tu nebyl.“

„Jak to? V telefonu jste říkal něco o dvou tělech.“

„Jasně. To druhé leží pod oknem.“

Padilla se otočil. Ležel tam Igor. Samopal dva metry od něj, on sám pak s rozhozenýma rukama i nohama a prokousnutým hrdlem. Padilla se proměnil v pískovcovou sochu.

„Poznáváte ho?“ zeptal se Morrison.

Padilla ovšem nebyl schopen slova.

3.

Tak tak dojel zpátky do WetStar. Tentokrát vyjel nahoru služebním výtahem. Na ztopořené klacky a tekoucí kundy vůbec neměl náladu. Proletěl sekretariátem bez jediného slova a zabouchl za sebou dveře. Pak se zhroutil za svůj obrovský mahagonový stůl. Je v prdeli. Je nadobro v prdeli, protože ten zkurvenej svět se proti němu spiknul. Co teď, co kurva teď? Jak to mohl ten debil Chalenko tak posrat? Do hajzlu. Vstal, přešel k ledničce a vytáhl láhev Jacka Danielse. Se skleničkou se neobtěžoval a dal si přímo z flašky. Zasraná věštba.

Estevan Padilla nevěřil kartářkám, věstkyním ani podobným pseudoastrálním babiznám. Jeho bezmeznou důvěru měla naopak věda, pokročilé technologie, a zvláště pak obdivoval umělou inteligenci. Jednou ročně proto zavítal do Marylandského vědeckého institutu, pod nímž fungovala také soukromá firma Ingevolution, a tam si nechal vyložit předpověď své existence na další rok. Jeho poslední otázka na věž narvanou vrstvenými procesory pak vždycky zněla: Je tu něco, co by mě v následujícím roce mohlo ohrozit na životě? Nikdy nic nebylo. Až při poslední seanci před devíti měsíci dostal odpověď. *Pes*.

Vyděsilo ho to, protože právě před rokem podlehl dotírání manželky a pořídil jí štěně ridgebacka. Po této předpovědi ovšem nebylo co řešit. Jestli měl přežít, pes musel jít z domu.

Jenže jeho Carla si toho čokla tak zamilovala, že mu bylo jasné, že to bude velký problém. Leželo mu to tenkrát v hlavě týden, než přišel na řešení. Prostě se jí svěřil. Řekne jí pravdu. A pak už bude otázka položena následovně: Který život je pro ni cennější, jestli jeho, nebo Faraona, jak psa pojmenovala.

Ke své radosti zvítězil on, i když se mu zdálo, že se rozhoduje nějak dlouho. Aby zmírnil její ztrátu, navrhl, že Faraona dají Tysonu Grothovi, který je jeho společníkem a zároveň jakýmsi rodinným přítelem, takže ho může chodit kdykoliv navštěvovat. Carla souhlasila a taky se jí ten nápad líbil. Padillovi dvojnásob, protože pojal úmysl zabít dvě mouchy jednou ranou.

Už nějaký čas Grothovi nevěřil. Měl dojem, že některé obchody uzavírá jaksi bokem, že je odklání k sobě, a taky se mu zdálo, že jeho vztah ke Carle začíná překračovat hranice standardního přátelství a je stále vřelejší. Rozhodl se, že Faraona využije zároveň jako svého špeha. Nechá mu na sítnici načítovat kameru a do čenichu indukční mikrofon.

Požádal o to Daniela Woodse. Špičkový neurochirurg měl kromě závazku v Hopkinsově nemocnici i svou soukromou praxi, kde prováděl i ne zcela standardní (a mnohdy i ne zcela legální) zákroky a klientům implantoval enzymatické zesilovače, neurotransmitterové urychlovače, neuromorfní procesory, sítnicové displeje, aktivátory endorfinových systémů, dávkovače antipsychotických léčiv a podobné zvrácenosti. Kromě toho byl ale také stálým klientem Padillovy WetStar a po jedné návštěvě se mu u skleničky v baru svěřil, že jeho snem od mala bylo stát se gynekologem. Ten se mu však rozpadl hned v prvním ročníku na lékařské fakultě, kdy byl obviněn ze sexuálního obtěžování a pokusu o znásilnění.

Padillo mu ale vyšel vstříc a do svého podniku koupil gynekologické křeslo a zařadil tuto službu do sortimentu erotického centra. Na potenciální pacientky tehdy dokonce vyhlásil konkurz, protože samozřejmě nemohl nabízet k dů-

kladné prohlídce nějaké úzké štěrbiny, ale orgány pořádně vyvinuté, rozkvetlé jako orchidej. Atrakce měla větší úspěch, než předpokládal, a během půl roku dokoupil další čtyři křesla.

Ale zpět k doktoru Woodsovi. Když mu Padilla přednesl svůj požadavek na chirurgickou úpravu Faraona, Woods se zpočátku trochu cukal, protože se zvířaty prý nikdy nepracoval. Padilla ho ale přesvědčil, že psí organismus rozhodně nemůže být složitější než ten lidský.

Woods se nakonec nechal ukecat a udělal přesně to, co po něm Padilla chtěl. Načipoval Faraonovi na sítnici kameru, do čumáku mikrofon, k mozku přidal neurotransmiterové urychlovače a aktivoval další část psí neuronové struktury pro ukládání dat. Fungovalo to tak, že kamery a mikrofon se spouštěly, jen když Groth nebyl sám. Jednou za měsíc se záznam automaticky poslal na googlovské úložiště, kde si ho mohl Padilla prohlédnout. Potom byl automaticky smazán. Faraonův mozek ovšem uchovával záznam půl roku, a jakmile pak zaznamenal nový týden, ten nejstarší se smazal.

4.

Už první Faraonovy záznamy byly šokující a jenom potvrdily Padillovo podezření. Nejenže Groth odklonil půlku drogového byznysu s Delta Pharma (údajně to prý krachlo, nedohodli se), ale šokující byly také záběry z návštěvy Padillovy ženy Carly u Grotha v bytě, kam se jednou týdně oficiálně chodila pomazlit s Faraonem.

Ano, byla pravda, že prvních deset minut se opravdu mazlila s Faraonem. Další hodinu pak s tím blbem Grothem. A nezůstalo jen u mazlení. Ten pes měl skutečný cit pro naprosto dokonalé a vzrušující záběry. Třeba když nahý Groth ležel na zádech a ona nad ním nahá klečela a kouřila ho, Fa-

raon si stoupl k posteli za ni a vydržel trpělivě zírat na její roztouženou mokrou pipinu. Padilla jen čekal, kdy ji to zvrže olízne. Fascinovalo ho to a možná vzrušovalo ještě víc, než kdyby tu její kundu měl před sebou naživo (a naživo ji mohl mít kdykoliv). Tohle ho ale kupodivu vzrušovalo víc, protože to v sobě mělo bonus skryté kamery.

Nicméně nebylo co řešit. Zvrhlá a podrazácká svině Groth musel jít do prdele. Eliminován, a to totálně. Jenže ten debil Chalenko to nezvládl. Měl zabít Grotha i toho zkurveného psa se spoustou záznamů v kebuli. Jenže to posral a pro Padillu teď nastala katastrofa.

Groth toho psa tahal všude s sebou, takže milý Faraon nebyl svědkem jen detailů Carliny mokré pipiny, ale mnoha velice diskrétních obchodních jednání, ať už se odehrávaly v jejich konspiračních bytech, nebo v parku při jeho venčení, kde probíhala ta nejtajnější, jejichž účastníci rozhodně nesměli být spatřeni spolu. To psisko mělo v hlavě půlroční záznamy a v Padillových katastrofických scénářích už jeho černé sázkové kanceláře zavírala policie, varny metamfetaminu šly do hajzlu, někde v Atlantiku se potápěl kontejner, v jehož dvojitém plášti je tuna koksu, drogová distribuční síť se hroutila.

A nejde jen o něj. Náměstka baltimorské FBI nejspíš zatknu, vyhážou půlku Celní správy, starostu města okamžitě sundají (pokud nerezignuje sám), senátora Mitfielda odvolají a... Panebože, kolik lidí to může zasáhnout? A co teprve jeho dítě nejmilejší, WetStar? V celém rozsáhlém podniku nebyla jedna jediná kamera (což inzeroval ve všech reklamách), přičemž ten pabl b Groth když tam přišel, nechal toho psa třeba dvě hodiny čumákovat ve vstupním vestibulu, takže si mohl všechny prohlídnout.

A pak si uvědomil, že Chalenkovi řekl, aby od něj toho kretena Grotha pozdravoval a před smrtí mu sdělil, že s Carlou už si nezašuká. Panebože... a ten zasraný pes to má určitě ve své

zasrané psí kebuli. Padilla byl na zhroucení. Kurva, musí ho najít. A to hned. Nejdřív se ale potřebuje nějak uklidnit.

5.

Celý vzteklý otevřel dveře do sekretariátu a zavrčel na Janette: „Vyblokuj mi box šest v sekci *Hairy* a za deset minut ať je tam Marion.“

Janette k němu překvapeně zvedla oči.

„Nějaký vážený klient narychlo?“

„Ne, do prdele. Já narychlo.“

„To jako fakt?“ vyvalila své ametystové oči ještě víc.

„Sakra neřeš to a zajisti ten box.“

„Jistě. Hned to bude.“

Padilla zabouchl dveře, přešel k ledničce a nalil si dalšího panáka Jacka Danielse.

„Zkurvenej svět,“ řekl zářivkám na stropě a hodil ho do sebe. A pak ještě jednoho. Poté rychlým krokem přerázoval sekretariát (Janette měla pořád údivem rozšířené oči) a sjel výtahem do mínus čtvrtého. Po cestě se stavil v sekci *Sado-maso* a vyzvedl si psí obojek. I Jezabel překvapeně vykulila své černé oči, když mu ho podávala.

„No co,“ zavrčel. „Jdu vyvenčit štěňátko.“

Marion v boxu šest na sobě měla pouze nylonové průsvitné kalhotky, čímž vyniklo její ochlupení prodírající se mimo ně, a byla neméně překvapená, když tam vtrhnul. Hodil jí obojek.

„Nasad' si to,“ vyštěkl.

„Cože?“

„Neřeš to a nasad' si to. A ten hadr ze sebe shod'.“

Neřešila to. Byla tu už druhým rokem, a tak už ji nic nemohlo překvapit. Nasadila si na krk obojek a stáhla kalhotky, zatímco Padilla ze sebe taky všechno shodil a na svět se vyvalilo jeho velké chlupaté břicho.

„Na všechny čtyři,“ zavrčel a Marion pochopila a poslušně si klekla zadkem k němu.

Padilla šel taky na všechny čtyři.

„A teď ti ten záznam vymrdám z hlavy,“ zavrčel a chtěl do ní zasunout svůj vztekem ztopořený penis, když Marion najednou štěkla, otočila se a kousla ho do ruky.

„Co děláš, ty čubko?!“ zařval na ni.

„Jste pes, ne?“

„Jo, kurva.“

„Tak pes, než fenu ošuká, ji prvně očichá mezi zadníma tlapkama. A pak třeba i olízne.“

Padilla rudý vztekem zavrčel:

„Jenže já jsem baskervillskej, ty pouliční čubko.“

A pak se na ni vrhnul. To už se nebránila a podržela mu.

6.

WetStar byla Padillova láska. A nejen jeho. Bral to tak, že je to láska celého Baltimoru. Všechno v jeho podniku bylo živé. Žádný blbý a trapný virtuál. Je pravda, že v tom jejich virtuálu je možné to dělat třeba i s anglickou královnou, opicí, jakoukoliv herečkou, šejkem, nebo i mimozemšťanem. Jenže to všechno je hovno proti Padillově živáku. Protože tady klienti nepotřebovali gumovej zvonec s odsávačkou navlíknutej na ptákoví, ani gumovou masku na čumáku generující vůně a pachy, ani gumovou čepici s elektrodami na hlavě.

Nic takového. V jeho království bylo vše živé. A spouště znuděným milionářům už taky došlo, že živé maso je živé maso. Padilla měl všechno. Tedy kromě dětí a mrtvol, ale ovce ano. Holky s copama obléknuté do školních uniforem, staré báby, z nichž některé se blížily mumiím, holky z lepší společnosti stejně jako ty od krav. Asiatky, černošky, jeptišky i muslimky v nikábu, chlupaté i vyholené. K dispozici pak ja-